

Gunar Varnes

* * *

On leže i gubi se kad pita
 ko je on, jedna usamljena glava sa namrštenim čelom što gori
 i ne zna o čemu to pita
 sa jastuka koji jedri na oblacima i Vidi
 tamo je mesec kažem – jedan visok, mlad lekar
 snažan da istrpi
 kad pevam za njega u krevetu i kažem
 Da kad pita Ako umirem
 u snu
 Možeš li tada to videti
 Možeš li me pre toga probuditi

(OKRENI SE)

ovde je mesto gde mešam da i ne
 i tebe i sebe putuješ letiš
 ne vagaš ništa ti svetliš iznutra
 od čega od svojih očiju sediš na sedištu
 oblake na dole gledaš svi uglovi su zaobljeni
 čula si kako se misao uobličava vrvelo je
 okolo jedne hladne mrlje u svesti
 ljudi su stajali zbijeni međusobno bila je zima
 tamnice ne rastu iz rupa
 već iz nas narod ne raste
 preko noći to je tvoj narod mogao si ga
 opisati duva tu gde stoje
 jezik je bogatiji i srce jače
 i gluplje oni imaju kuće za sobom
 i usta što im daješ
 u pamćenju govoriš zbogom zbogom zbogom
 slabije ih pamtiš nego svoje ruke
 planine i njive su modeli planina i njiva
 stene i voda nemaju težinu kad je ni ti nemaš
 kad odgovaraš srce je tvoj prijatelj
 jezik zamena kad ja pišem
 raskid sa bogom nije svršetak
 već čoveče ovo pismo bilo je za tebe

(MLADICA)

ti stojiš ispred drveća
i govoriš drveću ne
ja govorim nekome gore u krošnjama
zelenim jabukama drveće je nemo
ti ne možeš da odgovoriš dok visiš i rasteš
hoću li ja za tebe odgovarati ne
hoću li te ja ubrati ne
hoću li te na mesto vratiti
nadam se da te drvo želi nazad
ali ti me možeš samo ubrati pojesti me
ko te je naučio da govoriš zelene jabuke
niko me nije naučio
ja sam naučila da govorim sama

(RASTI)

jednu njivu video sam tamo preko ime je došlo zeleno
tek tako sve što je narastalo privlačilo je
pažnju na sebe nazvano je travom jer
nije se za nju znalo mislio sam na travu: neke ljude
stajali su zbijeni i odbijali su
da budu zgaženi isušeni pojedeni od strane životinja
ta skupina beše sastavljena od dece nisu grabili
da odrastu posečene stabljike imale su
svetlija imena nego što sam mogao čuti kad
pognuo sam se ali tada su oni došli preblizu
shvatio sam obim katastrofe
trava neće imati ime ali
kada se udara svakako se može desiti
da počinjemo da brojimo klečeći u gužvi
svaka pojedinačna slamka ne prihvata kraj
tako nas trava pobeđuje iako
nema tu osobinu ili volju da
pobeđuje

(DETE)

moja lobanja
dete je dvoglavo

to ne plaču oči
to nisam ja
to je mesto na kome sam

ja se ne mogu uplašiti   kada je tako ravno i otvoreno
to što ja nazivam strahom isto je tako ravno i otvoreno
ovde nema mesta da se sakriješ

ovde sede moja majka i moj otac i prodaju moje stvari
odlazim do njih   kupujem sve   i dajem im na poklon

(LIST)

Ja sam   jedno drvo   zvuk koji čuješ
govori ti   da stojim   i rastem
vrlo brzo   kroz deblo   i kroz
koren   je li to bio život   nisam mogao reći
čuješ   da rečima razmišljam
kako postajem   čovek
prolazim kroz jedno *sam*
i jedno *ja*   kao ti
mogu reći drveće   za šumu
mogu reći   moja duša   od vode je
koja se talasa   i kvoca   *ja sam*
koja se stišava   i odbleskuje   *ja sam*
ne mogu da prestanem da govorim   *ja*   i   *sam*
talasić   to je dah
koji sam disao
rukama   sa tim što sam imao   u rukama
što zove se   lišće moje   pluća moja
ili moja krošnja   zašto ne   deca moja
zato što im nisam   kao ti
dao lična imena   ili zato što   ti što slušaš
čovek si   i duša što si je dobio

sa rečima i reči dodeljuju život
dok ih držim u ustima
usta moja počinju u stomaku
a stomak moj počinje u zemlji
kad moje drveno oko gleda drugo drveće
oslepljuje li pisati
pisanje nadoknađuje gledati
gledanje je tako isušuje ali otvaram usta
čujem pesmu rastem
sporo kao i čovek pevanje
nalikuje vetru misli se dodiruju
približavaju lice leprša u šumi
glas polazi iz drveća
moje putovanje tvoje je ono od života ka smrti
i ja umirem kao ti ali to postaje naše
i opet oživljavam da sam bio ti
otišao bih od leta zimi pešice
trebalo je pograbati lišće kao ti
proleće je trebalo doći okolo mene
ne u mene kao sada

(Sa norveškog preveo **Marko Vuković**)